

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 346**

din 18 septembrie 2003

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor
art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Spitalul Județean de Urgență „Sf. Apostol Andrei” din Galați în Dosarul nr. 14.736/2002 al Judecătoria Galați.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, susținând că textul de lege criticat a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, de exemplu prin Decizia nr. 8/2003, Curtea respingând cu acel prilej excepția. Întrucât nu au apărut elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței, se solicită respingerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 14.736/2002, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Spitalul Județean de Urgență „Sf. Apostol Andrei” din Galați.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, prin modul în care reglementează instituția cauțiunii, împiedică accesul liber la justiție, cuantumul cauțiunii fiind lăsat la latitudinea exclusivă a judecătorului, neexistând criterii obiective de apreciere a acestuia. Aplicarea dispozițiilor legale criticate dă posibilitatea judecătorului de a stabili cauțiuni având ca obiect plata unor sume exorbitante în cauze neevaluabile în bani și cauțiuni infime în cauze cu valori foarte mari, fapt ce vine în contradicție cu

prevederile legale în materie, care instituie taxe de timbru diferențiate, pentru fiecare categorie de acțiuni în parte, în funcție de anumite criterii obiective, ce pot fi corect apreciate de către părți.

Judecătoria Galați apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, întrucât obligația de a plăti cauțiunea este o garanție instituită în favoarea creditorului, necesară pentru a-și putea acoperi prejudiciul suferit ca urmare a suspendării executării silite.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președintele Camerei Deputaților reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 125 alin. (3) din Constituție, competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege. Astfel, legiuitorul are latitudinea de a stabili, în conformitate cu prevederile Constituției, modalitatea în care poate fi suspendată executarea silite. Cartea a V-a din Codul de procedură civilă a instituit posibilitatea instanței de a decide cu privire la suspendarea executării silite la cererea expresă a părții interesate, cu plata unei cauțiuni în cuantumul pe care aceasta îl fixează.

Prevederile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, corelate cu cele ale alin. 3 al aceluiași articol, respectă principiul accesului liber la justiție, cât timp partea interesată poate ataca încheierea asupra suspendării executării, inclusiv pentru aspecte legate de cuantumul cauțiunii stabilite, separat de soluția pronunțată cu privire la contestația la executare, realizându-se în acest mod atât exercitarea neîngrădită a drepturilor procesuale ale părților, cât și controlul jurisdicțional al soluției pronunțate cu privire la cererea de suspendare.

Se apreciază că stabilirea cuantumului cauțiunii nu este o problemă de constituționalitate, ci o problemă de fapt, interpretarea și aplicarea prevederilor criticate excedând competenței Curții Constituționale, deoarece, în conformitate cu art. 2 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992, republicată, aceasta nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției.

În concluzie, se apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată.

Guvernul consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, arătând că textul de lege criticat nu aduce nici o atingere accesului liber la justiție, ci, dimpotrivă, reprezintă o expresie a aplicării acestui principiu constituțional. Se apreciază că procedura de judecată a contestației la executare, în ansamblul ei, se întemeiază pe dispozițiile art. 125 alin. (3) din Constituție, care prevăd că reglementarea competenței și a procedurii de judecată se face „prin lege”, dând astfel libertate legiuitorului să statueze în aceste domenii.

Modul în care judecătorul stabilește cuantumul cauțiunii, în funcție de circumstanțele speței, nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci una ce ține de aplicarea textului procedural criticat în funcție de datele concrete ale cauzei.

În concluzie, se consideră că reglementarea criticată asigură un tratament juridic egal pentru cei interesați în exercitarea dreptului de a se adresa justiției atât în ceea ce privește încuviințarea suspendării executării silite, cât și pentru controlul judecătoresc al soluției pronunțate.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților și cel al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care are următorul conținut:

— Art. 403 alin. 1: *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale:

— Art. 21: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă reglementează posibilitatea instanței de a suspenda executarea silită până la soluționarea contestației la executare,

dacă se depune o cauțiune al cărei quantum este fixat de instanță. Instituirea obligației de plată a cauțiunii, ca o condiție a suspendării executării, are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silite, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici.

Întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea executării silite, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție.

Așa fiind, Curtea constată că, în condițiile în care, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, legiuitorul ordinar este abilitat să reglementeze competența și procedura de judecată, stabilind cadrul organizatoric și funcțional în care se realizează accesul liber la justiție, instituirea cauțiunii nu aduce nici o atingere principiului constituțional pretins a fi încălcat. Sub acest aspect, procedura contestației la executare asigură garanții suficiente de ocrotire a accesului liber la justiție tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea și de a solicita suspendarea acesteia.

De altfel, și alte legislații europene reglementează instituția cauțiunii în cadrul procedurilor de executare silită. Astfel, dispozițiile art. 521 din Codul francez de procedură civilă prevăd posibilitatea celui împotriva căruia a fost emis un titlu executoriu de a evita continuarea executării provizorii a acestuia, cu autorizarea instanței, prin depunerea unei sume de bani sau a altor valori suficiente pentru a garanta suma la plata căreia a fost condamnat. De asemenea, Codul italian de procedură civilă prevede în art. 623 și 624 că instanța poate dispune suspendarea executării silite, dacă există motive întemeiate, cerând sau nu depunerea unei cauțiuni. În Spania, art. 528 și 529 din Codul de procedură civilă conțin dispoziții referitoare la plata unei cauțiuni în cazul executării silite, respectiv, dacă cel împotriva căruia s-a obținut titlu executoriu face opoziție la executare, trebuie să depună o sumă de bani suficientă a acoperi eventualele pagube ce ar rezulta din întârzierea executării aceluși titlu.

În ceea ce privește critica referitoare la omisiunea legiuitorului de a stabili criterii obiective pentru determinarea cuantumului cauțiunii, de natură să permită săvârșirea de abuzuri de către judecător, aceasta antamează domenii care, prin lege, sunt sustrate competenței Curții Constituționale, și anume interpretarea și aplicarea legii, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești ordinare, și, respectiv, modificarea sau completarea unei prevederi legale, de competența exclusivă a legiuitorului. Însă Curtea reține că, potrivit legii, judecătorul este ținut să respecte anumite limite rezonabile la stabilirea cauțiunii, dat fiind că un eventual abuz în acest sens poate fi sancționat prin exercitarea de către debitor a căilor de atac prevăzute de lege, încheierea de soluționare a cererii de suspendare

putând fi atacată separat cu recurs în temeiul art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, debitorul beneficiind astfel de toate garanțiile accesului liber la justiție.

Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, de exemplu, prin Decizia nr. 8/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 10 martie 2003,

și prin Decizia nr. 76/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 225 din 3 aprilie 2003, și, întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Spitalul Județean de Urgență „Sf. Apostol Andrei” din Galați în Dosarul nr. 14.736/2002 al Judecătoriei Galați. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 septembrie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 347 din 18 septembrie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Decretul-lege nr. 24/1990 privind sancționarea ocupării abuzive a locuințelor din fondul locativ de stat

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Decretul-lege nr. 24/1990 privind sancționarea ocupării abuzive a locuințelor din fondul locativ de stat, excepție ridicată de Doinița Bontea în Dosarul nr. 13.540/2002 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind

neîntemeiată. Arată că, întrucât actul normativ criticat este anterior Constituției din 1991, se impune analizarea cadrului legislativ existent în perioada edictării sale, stabilit prin Decretul-lege nr. 2/1989 privind constituirea, organizarea și funcționarea Consiliului Frontului Salvării Naționale și a consiliilor teritoriale ale Frontului Salvării Naționale. Articolul 2 al acestui act normativ abilitază Consiliul Frontului Salvării Naționale să emită decrete cu putere de lege. În concluzie, Decretul-lege nr. 24/1990 privind sancționarea ocupării abuzive a locuințelor din fondul locativ de stat a fost emis cu respectarea normelor în vigoare la acea dată, de către organul care avea competența să edicteze un asemenea act normativ.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 martie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 13.540/2002, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 1 din Decretul-lege nr. 24/1990 privind sancționarea ocupării abuzive a locuințelor din fondul locativ de stat, excepție ridicată de Doinița Bontea într-o cauză penală având ca obiect infracțiunea de ocupare abuzivă a locuințelor din fondul locativ de stat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textul de lege incriminator a fost adoptat de fostul Consiliu al Frontului Salvării Naționale, organism care „nu a fost înregistrat în justiție, nu este rezultatul unor alegeri, iar membrii acestui organ nu au primit validarea unui for abilitat în acest sens” și, în consecință, acesta nu putea exercita atribuții de legiferare. În concluzie, art. 1 din Decretul-lege nr. 24/1990 încalcă prevederile art. 58 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora unica autoritate legiuitoare în România este Parlamentul.

Tribunalul Galați constată că nu există nici o cauză de inadmisibilitate a excepției ridicate, iar Curtea Constituțională a mai respins excepții având același obiect, prin deciziile nr. 100 din 25 octombrie 1995 și nr. 5 din 23 ianuarie 1996. Instanța nu-și exprimă opinia cu privire la temeinicia sau netemeinicia excepției ridicate.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Arată, în acest sens, că „revoluția din decembrie 1989 a înlăturat structurile de putere ale regimului dictatorial, inclusiv dispozițiile constituționale corespondente”, iar „puterea instaurată în fapt a avut sarcina organizării tranzitorii a structurilor de putere din România și astfel a fost constituit Consiliul Național al Frontului Salvării Naționale, ca organ suprem al puterii de stat, care, pentru restabilirea legalității și evitarea unui vid legislativ și de autoritate, și-a asumat rolul de autoritate legiuitoare prin emiterea de decrete cu putere de lege, până la constituirea Parlamentului”. În aceste condiții, „Decretul-lege nr. 24/1990 privind sancționarea ocupării abuzive a locuințelor din fondul locativ de stat a fost adoptat de Consiliul Național al Frontului Salvării Naționale, ca organ suprem al puterii de stat, în temeiul dispozițiilor cu caracter constituțional ale art. 2 lit. a) din Decretul-lege nr. 2/1989”. Art. 150 din Constituție prevede că actele normative emise anterior rămân în vigoare în măsura în care nu sunt contrare noii Constituții, iar nu în funcție de procedura prin care au fost adoptate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 1 din Decretul-lege nr. 24/1990, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 15 ianuarie 1990. Aceste dispoziții legale au următorul conținut: „*Ocuparea unei locuințe din fondul locativ de stat înainte de încheierea contractului de închiriere constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 1 la 3 ani.*”

Autorul excepției susține că, datorită lipsei de abilitare constituțională a organului emitent, Decretul-lege nr. 24/1990, în ansamblul său, este contrar prevederilor art. 58 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Decretul-lege nr. 24/1990 a fost adoptat anterior datei intrării în vigoare a actualei Constituții, care a fost aprobată prin referendumul național din 8 decembrie 1991. Art. 150 alin. (1) din Constituție prevede că „*Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții.*”

Prevederile noii Constituții, referitoare la organizarea, competențele și atribuțiile autorităților publice, inclusiv ale autorității legiuitoare, nu pot fi aplicate în privința actelor emise anterior datei intrării ei în vigoare, iar legitimitatea autorității publice emitente poate fi apreciată doar în raport cu reglementările cu caracter constituțional în vigoare la data emiterii actului normativ examinat.

În urma actului revoluționar de la 22 decembrie 1989, Constituția din 1965 a fost suspendată, iar până la adoptarea noii Constituții, organizarea și exercitarea puterii în stat au fost reglementate prin acte normative emise de autorități publice provizorii.

La data adoptării Decretului-lege nr. 24/1990 era în vigoare Decretul-lege nr. 2/1989 privind constituirea, organizarea și funcționarea Consiliului Frontului Salvării Naționale și a consiliilor teritoriale ale Frontului Salvării Naționale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 4 din 27 decembrie 1989. În alin. 2 din preambulul acestui decret-lege se prevede că, *„În scopul instaurării democrației și libertății, al afirmării demnității poporului român, s-a constituit Consiliul Frontului Salvării Naționale, ca organ suprem al puterii de stat.”*

Potrivit art. 2 alin. 1 lit. a) din același act normativ, „*Consiliul Frontului Salvării Naționale, ca organ al puterii, are următoarele atribuții:*

a) *emite decrete cu putere de lege și decrete [...]”.*

De asemenea, în art. 10 al acestui act normativ se dispune că „*Sunt și rămân dizolvate toate structurile de putere ale fostului regim dictatorial*”.

Concordanța sau neconcordanța unor acte normative preconstituționale cu prevederile noii Constituții se poate

examina numai în privința conținutului dispozițiilor lor, iar nu și în privința competenței organului emitent sau în privința formei actelor respective. În ceea ce privește raportarea actului criticat la cadrul legislativ existent la acea dată și competența Consiliului Frontului Salvării Naționale de a

edicta, în mod provizoriu, acte normative cu putere de lege, Curtea reține că, potrivit art. 2 alin. (1) lit. a) din Decretul-lege nr. 2/1989, acest organism avea, ca organ al puterii, abilitarea să emită asemenea acte normative.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (3) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Decretul-lege nr. 24/1990 privind sancționarea ocupării abuzive a locuințelor din fondul locativ de stat, excepție ridicată de Doinița Bontea în Dosarul nr. 13.540/2002 al Judecătoria Galați.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 septembrie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 383 din 14 octombrie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 188 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 188 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, excepție ridicată de Societatea Comercială „Nippon Group Product” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 164/RCA/2003 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, considerând că textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea nr. 285 din 10 aprilie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 164/RCA/2003, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 188 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Nippon Group Product” — S.R.L. din București cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 11.755 din 24 mai 2002, pronunțată de Judecătoria Constanța în Dosarul nr. R.6.812/2002.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că art. 188 din Legea nr. 141/1997 înfrânge prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 41 alin. (2) și ale art. 49. În acest sens arată că aceste dispoziții legale instituie un caz de ultraactivitate a legii, prin menținerea unui regim juridic abrogat expres prin chiar dispozițiile Legii nr. 141/1997. Apreciază că astfel se creează premisele „relativizării dreptului de proprietate” și ale restrângerii sale cu depășirea limitelor stabilite de către Constituție. De asemenea, consideră că dispozițiile art. 27 și 34 din Ordonanța Guvernului nr. 26/1993 privind Tariful vamal de import al României, aprobată și modificată prin Legea nr. 102/1994, cu modificările ulterioare, contravin prevederilor constituționale ale art. 53 alin. (1) și (3), art. 134 alin. (2) lit. a) și ale art. 41 alin. (2). În esență, autorul excepției arată că aceste două texte, rămase în vigoare prin incidența dispozițiilor art. 188 din Legea nr. 141/1997, „instituie prestații, altele decât impozitele și taxele”, fără a se avea în considerare o situație excepțională, ceea ce restrânge libertatea comerțului.

Instanța de judecată, având în vedere că dispozițiile art. 27 și ale art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 26/1993, aprobată și modificată prin Legea nr. 102/1994, cu modificările ulterioare, au fost abrogate prin art. 191 din Legea nr. 141/1997, respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții, în temeiul art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 188 din Legea nr. 141/1997, instanța de judecată consideră că aceasta este neîntemeiată. În acest sens arată că operațiunile vamale sunt supuse regimului juridic existent la momentul când au fost inițiate, astfel încât nu se poate interpreta că, în măsura în care finalizarea intervine ulterior abrogării acestui regim juridic, acesta ar ultraactiva.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată, deoarece prevederile constituționale invocate în susținerea acesteia nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție

și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 188 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 1 august 1997, dispoziții care au următoarea redactare:

— Art. 188: *„Operațiunile vamale inițiate sub regimul prevăzut de reglementările vamale anterioare intrării în vigoare a prezentului cod se finalizează potrivit acelor reglementări.”*

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege, autorul excepției invocă încălcarea următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 15 alin. (2): *„Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.”;*

— Art. 41 alin. (2): *„Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.”;*

— Art. 49: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 188 din Legea nr. 141/1997 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate în speță, respectiv art. 15 alin. (2), art. 41 alin. (2) și art. 49. Astfel, prin Decizia nr. 163 din 6 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 23 mai 2003, Curtea Constituțională a statuat că excepția este neîntemeiată întrucât, chiar dacă prin dispozițiile legale criticate s-ar institui un caz de ultraactivitate a legii, aceasta nu este o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare a legii, de competența instanței judecătorești investite cu soluționarea litigiului.

De asemenea, Curtea a considerat că nu sunt întemeiate nici criticile referitoare la „premisele relativizării dreptului de proprietate și ale restrângerii sale” invocate de autorul excepției, deoarece nu se poate reține vreo legătură semnificativă între textul de lege criticat și prevederile constituționale ale art. 41 alin. (2) și art. 49.

Curtea Constituțională apreciază că în speță nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței sale, astfel încât cele statuate prin decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (6) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 188 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, excepție ridicată de Societatea Comercială „Nippon Group Product” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 164/RCA/2003 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR, APELOR ȘI MEDIULUI

ORDIN

pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind instituirea în România a rețelei veterinare computerizate ANIMO

În temeiul prevederilor art. 31 alin. (1) din Legea sanitară veterinară nr. 60/1974, republicată, în baza Hotărârii Guvernului nr. 739/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor Apelor și Mediului, văzând Referatul de aprobare nr. 156.507 din 18 septembrie 2003, întocmit de Agenția Națională Sanitară Veterinară,

ministrul agriculturii, pădurilor, apelor și mediului emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Norma sanitară veterinară privind instituirea în România a rețelei veterinare computerizate ANIMO, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcțiile sanitare veterinare județene și a municipiului București, precum și institutele centrale de profil vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Agenția Națională Sanitară Veterinară va controla modul de îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării lui.

p. Ministrul agriculturii, pădurilor, apelor și mediului,

Petre Daea,
secretar de stat

București, 7 octombrie 2003.

Nr. 781.

NORMĂ SANITARĂ VETERINARĂ
privind instituirea în România a rețelei veterinare computerizate ANIMO

Art. 1. — Prezenta normă sanitară veterinară stabilește condițiile pentru instituirea și funcționarea în România a rețelei veterinare computerizate ANIMO.

Art. 2. — În sensul prezentei norme sanitare veterinare, prin *unitate* se înțelege:

— autoritatea veterinară centrală a României, respectiv Agenția Națională Sanitară Veterinară din cadrul Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului;

— orice altă autoritate locală desemnată astfel în scopurile rețelei computerizate, respectiv institutele centrale veterinare de profil și direcțiile sanitare veterinare județene și a municipiului București;

— orice inspectorat de poliție sanitară veterinară de frontieră și post de inspecție veterinară de frontieră autorizat să efectueze inspecții veterinare ale animalelor și produselor animaliere care provin din țări terțe pentru a fi introduse în România.

Art. 3. — (1) Fiecare unitate va fi conectată la rețeaua veterinară computerizată.

(2) Fiecare unitate va fi echipată cu:

a) un computer cu un sistem de operare de tip MS-DOS sau UNIX;

b) un modem care să facă posibil ca unitatea să moduleze și să demoduleze informațiile care parvin prin linii telefonice sau prin alte linii de mare viteză;

c) o imprimantă;

d) softuri identice de comunicații și softuri identice de aplicații care permit fiecărei unități să fie conectată la rețeaua veterinară computerizată.

Art. 4. — Echipamentul prevăzut la art. 3 alin. (2) lit. a), b) și c) trebuie să aibă configurația definită în anexa nr. 1.

Art. 5. — Mesajul ce va fi transmis prin intermediul rețelei veterinare computerizate ANIMO trebuie să fie în concordanță cu anexa nr. 2.

Art. 6. — Autoritatea veterinară centrală a României va actualiza softul de aplicație având în vedere tendințele de dezvoltare a diferitelor fișiere ale computerului, necesare aplicației.

Art. 7. — (1) Autoritatea veterinară centrală a României are responsabilitatea elaborării invitației pentru organizarea unei licitații în vederea selectării firmei care va pune la dispoziție serverul central pentru utilizarea rețelei veterinare computerizate ANIMO.

(2) Invitația pentru licitație la care se referă alin. (1) va include specificațiile tehnice definite în anexa nr. 3.

(3) Ca urmare a invitației pentru licitația prevăzută la alin. (1), în vederea desemnării firmei care pune la dispoziție serverul central, autoritatea veterinară centrală a României va selecta cel puțin 3 oferte care întrunesc specificațiile la care se referă alin. (2).

Art. 8. — (1) Unitățile locale vor transmite autorității veterinare centrale a României, într-un interval de 3 luni de la data intrării în vigoare a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare, o hartă de mărime A3 sau A4, cu indicarea scării de execuție, cu localizarea geografică a fiecărei unități locale și cu codul acesteia. Autoritatea veterinară centrală a României va transmite aceste hărți cu coduri Comisiei Europene.

(2) Autoritatea veterinară centrală a României va îmbina un set din toate hărțile pe care le-a primit în conformitate cu prevederile alin. (1). Acest set va fi disponibil pentru autoritățile veterinare teritoriale precizate de prezenta normă sanitară veterinară.

Art. 9. — Fiecare autoritate locală care are pe teritoriul său un punct de inspecție veterinară de frontieră va transmite, într-o perioadă de 3 luni de la data intrării în vigoare a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare, o hartă în format A4 sau A3, cu indicarea scării, pentru a se putea identifica localizarea geografică a posturilor de inspecție veterinară de frontieră.

Art. 10. — Setul de hărți la care se referă art. 8 și 9 vor fi actualizate de către autoritatea veterinară centrală a României la intervale regulate, în special pe baza informațiilor trimise de autoritățile veterinare teritoriale cu referire la amendamentele aplicate la nivel teritorial privind unitățile locale și orice actualizare a listelor de unități.

Art. 11. — (1) Fiecare unitate locală ANIMO va transmite la serverul central de la nivelul autorității veterinare centrale a României, într-o formă computerizată ca cea prezentată în anexa nr. 4, o listă a destinațiilor poștale în ordine alfabetică. Fiecare destinație poștală va fi însoțită de un număr de identificare a unității locale ANIMO căreia îi corespunde.

(2) Pe baza datelor transmise de unitățile locale ANIMO în concordanță cu prevederile alin. (1), autoritatea veterinară centrală a României va întocmi un repertoriu integral al destinațiilor poștale, însoțit de numărul de identificare a unităților locale.

(3) Repertoriul la care se referă alin. (2) va fi transmis unităților locale ANIMO, iar pe baza datelor transmise de acestea va fi actualizat în mod regulat de către autoritatea veterinară centrală a României.

Art. 12. — Autoritatea veterinară centrală a României se va asigura că, la data prevăzută pentru implementarea prevederilor prezentei norme sanitare veterinare, unitățile ANIMO de la nivelul instituțiilor veterinare centrale și de la nivelul direcțiilor sanitare veterinare județene și, respectiv, a municipiului București sunt conectate la rețea, în sensul că pot trimite și primi orice fel de mesaj prevăzut de sistemul ANIMO.

Art. 13. — Autoritatea veterinară centrală a României se va asigura că, la data prevăzută pentru implementarea prevederilor prezentei norme sanitare veterinare, unitățile ANIMO de la nivelul posturilor de inspecție veterinară de frontieră sunt conectate la rețea, în sensul că pot trimite și primi orice fel de mesaj prevăzut de sistemul ANIMO.

Art. 14. — Dacă o unitate locală ANIMO de la nivelul instituțiilor veterinare centrale sau de la nivelul direcțiilor sanitare veterinare județene și, respectiv, a municipiului București nu este capabilă, în conformitate cu prevederile art. 12, să utilizeze rețeaua veterinară computerizată ANIMO la data implementării acesteia, unitatea locală respectivă va trimite prin fax la autoritatea veterinară centrală a României și a țării de destinație toate mesajele care trebuiau transmise prin sistemul ANIMO.

Art. 15. — Dacă o unitate locală ANIMO, de la nivelul posturilor de inspecție veterinară de frontieră, nu este capabilă, în conformitate cu prevederile art. 13, să utilizeze rețeaua veterinară computerizată ANIMO la data implementării acesteia, unitatea locală va trimite prin fax la autoritatea veterinară competentă centrală a României și a țării de destinație toate mesajele care trebuiau transmise prin sistemul ANIMO.

Art. 16. — Autoritatea veterinară centrală a României va examina anual situația implementării sistemului ANIMO pe teritoriul României.

Art. 17. — (1) Autoritatea veterinară centrală a României poate adopta acte normative sau prevederi administrative suplimentare prezentei norme sanitare veterinare, pentru a se asigura implementarea și conformitatea cu prevederile acesteia.

(2) Autoritatea veterinară centrală a României, prin Ministerul Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, va lua măsurile administrative și va sancționa, potrivit legii, orice încălcare a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare.

(3) Autoritatea veterinară centrală a României poate modifica, completa sau abroga total ori parțial prevederile prezentei norme sanitare veterinare.

(4) Atunci când autoritatea veterinară centrală a României adoptă cele menționate la alineatele precedente trebuie să facă o referire expresă la prezenta normă sanitară veterinară.

Art. 18. — Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezenta normă sanitară veterinară.

ANEXA Nr. 1
la norma sanitară veterinară

CONFIGURAȚIA MINIMĂ A ECHIPAMENTULUI

Configurația echipamentului trebuie să permită rularea în condiții optime a softului de aplicație și să facă posibil schimbul corespunzător de date cu serverul central.

ANEXA Nr. 2
la norma sanitară veterinară

NUMĂRUL MESAJULUI

1. Originea:

- a) data transmiterii;
- b) data de expediere prevăzută;
- c) timpul de expediere prevăzut;
- d) numele expeditorului;
- e) locul de expediere (codul de țară, codul unității, numele localității, codul poștal);
- f) certificatul de sănătate;
- g) numărul;
- h) data;
- i) numele medicului veterinar care semnează certificatul.

2. Destinația:

- a) codul de țară — codul unității;
- b) numele și adresa destinatarului;
- c) locul de destinație (codul de țară, codul unității, numele localității, codul poștal).

3. Marfa:

- a) tipul — codul;
- b) numărul/cantitatea.

4. Mijloace de transport:

- a) tipul transportului;
- b) identificarea mijloacelor de transport (înregistrarea camionului, numărul vagonului, numărul zborului, numele vasului, numărul containerului etc.).

5. Observații:

- a) pentru posturile de inspecție veterinară de frontieră: originea animalelor și a produselor;
- b) pentru exportul către o țară terță: numele țării terțe de destinație;
- c) când animalele nu au părăsit locul lor de origine: — numărul de mesaj înlocuit.../„ numărul de mesaj amânat.

SPECIFICAȚII TEHNICE pentru serverul central al României

1. Descriere

Serverul central al României trebuie să fie operațional până la sfârșitul anului 2004.

Acesta trebuie să fie compus din următoarele elemente specifice:

- a) memorie pentru stocarea informației. Se intenționează să se stocheze mesaje pentru o perioadă de 4 săptămâni;
- b) computere capabile să realizeze managementul unei cantități mari de date, pentru a fi consultate simultan de mai mulți utilizatori;
- c) soft de management și documentare care să permită distribuirea informațiilor;
- d) echipament (hardware și software) pentru managementul comunicațiilor între rețele publice (rețea de 25 și rețea telefonică);
- e) servicii de mesagerie electronică care sunt conforme cu standardele internaționale;
- f) servicii de transfer al fișierului;
- g) facilități de arhivare pentru o perioadă de un an;
- h) facilități de restartare în caz de eșec.

Serverul central trebuie să fie capabil să intercoopereze cu sistemele existente sau cu sistemele care vor fi puse în aplicare la serviciile veterinare naționale, în concordanță cu standardele internaționale.

Serverul central trebuie să fie disponibil 7 zile pe săptămână și 24 de ore din 24.

2. Reguli de securitate

Serverul central trebuie să aibă un set de prevederi stricte și coerente pentru protejarea și integritatea datelor. Accesul la sistem trebuie să fie controlat printr-o serie de proceduri de securitate, în special prin parole care se pot

schimba cu reguli ce privesc limitarea numărului de încercări în așa fel încât să se minimalizeze pericolul consultării accidentale sau necorespunzătoare a datelor.

3. Mărimea și formatul informației

Mărimea mesajului formatat pentru transmitere poate fi de peste 4.000 de caractere. Mesajul formatat va fi în formatul ASCII, cu caractere definite. Numărul estimat al mesajelor pe zi va fi de aproximativ 3.000. Managementul estimat va solicita aproximativ 3.000 de operațiuni de intrare și 6.000 de operațiuni de expediere pe zi.

4. Capacitatea sistemului

Sistemul trebuie să fie capabil să realizeze managementul a 2.450 de utilizatori potențiali. Totuși, timpul de utilizare poate varia peste cel acceptat. Numărul estimat al utilizatorilor simultani (care transmit și care primesc) va fi în medie de 70 și nu mai mult de 100. Capacitatea trebuie să fie expandabilă, dacă se consideră necesar. Sistemul trebuie să fie capabil să efectueze managementul codurilor de așteptare.

5. Asistența

Un serviciu de ajutor trebuie să fie disponibil 12 ore pe zi de la 7,00 dimineața la 7,00 seara la locul serverului central, cu scopul de a soluționa orice probleme de comunicare.

6. Întreținerea

O serie de măsuri de protecție și facilități pentru restorarea fișierelor trebuie să fie disponibilă pentru sistem și operațională la serverul central pentru a se asigura că nici o informație nu este pierdută.

Serverul central trebuie să aibă personalul calificat necesar.

DESCRIEREA

formatului înregistrării sub care trebuie să fie introduse informațiile solicitate pentru refacerea datelor din computerele unităților locale

Zona	Lungimea	Formatul
1. Numele destinației poștale	44	Semn
— pentru Belgia: „Commune“		
— pentru Danemarca: „by“		
— pentru Germania: „Gemeinde“		

Zona	Lungimea	Formatul
— pentru Grecia: „Nomos“		
— pentru Spania: „Municipio“		
— pentru Franța: „Département“		
— pentru Irlanda: „County“	6	Semn
— pentru Italia: „Commune“	7	Semn
— pentru Luxemburg: „Pays“		
— pentru Olanda: „Gemeente“		
— pentru Portugalia: „Freguesia“		
— pentru Marea Britanie: „Post town“		
— pentru România: „Județ“		
2. Codul poștal (dacă este disponibil)		
3. Codul unității locale pentru zona veterinară la care face referire Decizia 92/175/CEE		

Caracteristici de suport:

- dischetă în format 3,5", cu o capacitate de 1,44 Mb;
- fișier în forma ASCII.

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

DECIZIE

privind aprobarea Normelor pentru reglementarea sistemului de asigurări de răspundere civilă pentru furnizorii de servicii medicale și farmaceutice care intră în relații contractuale cu casele de asigurări de sănătate

În temeiul art. 39 alin. (2), art. 64 alin. (1) lit. p) și al art. 77 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate,

președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se aprobă Normele pentru reglementarea sistemului de asigurări de răspundere civilă pentru furnizorii de servicii medicale și farmaceutice care intră în relații

contractuale cu casele de asigurări de sănătate, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Direcțiile de specialitate din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și casele de asigurări

de sănătate vor urmări punerea în aplicare a prevederilor normelor menționate la art. 1.

Art. 3. — Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Eugeniu Țurlea

București, 17 octombrie 2003.
Nr. 796.

ANEXĂ

N O R M E

pentru reglementarea sistemului de asigurări de răspundere civilă pentru furnizorii de servicii medicale și farmaceutice care intră în relații contractuale cu casele de asigurări de sănătate

În conformitate cu prevederile art. 39 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, asigurarea de răspundere civilă în domeniul medical este obligatorie pentru toți furnizorii de servicii medicale și farmaceutice care intră în relații contractuale cu casele de asigurări de sănătate.

Prezentele norme precizează modul în care furnizorii de servicii medicale și farmaceutice care intră în relații contractuale cu casele de asigurări de sănătate pot realiza această obligație stabilită prin lege.

CAPITOLUL 1

Definiții

În contextul prezentelor norme, termenii de mai jos au următoarele semnificații:

— *societate de asigurări autorizată* — o societate de asigurări autorizată de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor să practice clasa de asigurări de răspundere civilă generală, ce funcționează pe teritoriul României;

— *case de asigurări de sănătate* — casele de asigurări sociale de sănătate județene și a municipiului București, Casa Asigurărilor de Sănătate a Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului și Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești;

— *furnizor de servicii medicale și farmaceutice* — persoane fizice sau juridice autorizate oficial și recunoscute de Ministerul Sănătății pentru a furniza servicii sau produse medicale și farmaceutice, care intră în relații contractuale cu casele de asigurări de sănătate;

— *limita minimă a asigurării* — valoarea minimă a asigurării necesară în fiecare an, în conformitate cu prezentele norme;

— *asigurare* — asigurare de răspundere civilă în domeniul medical subscrisă de societăți de asigurări;

— *norme* — prezentele norme, modificate și amendate.

CAPITOLUL 2

Arie de întindere și monitorizare

2.1. Prezentele norme se aplică tuturor furnizorilor de servicii medicale și farmaceutice care intră în relații contractuale cu casele de asigurări de sănătate.

2.2. Pentru relațiile contractuale desfășurate de casele de asigurări de sănătate cu furnizorii de servicii medicale și farmaceutice, aceștia din urmă vor încheia asigurarea de răspundere civilă în domeniul medical în concordanță cu tipul de furnizor.

2.3. Casele de asigurări de sănătate vor monitoriza, prin serviciile specializate, modul în care furnizorii de servicii medicale și farmaceutice vor îndeplini această obligație.

2.4. Cerința minimă pentru activitatea de monitorizare este o copie de pe polița de asigurare, însă casele de asigurări de sănătate pot cere orice alte informații și probe de la furnizorii de servicii medicale și farmaceutice în acest domeniu.

2.5. Furnizorii de servicii medicale și farmaceutice care nu fac dovada îndeplinirii obligației privind asigurarea de răspundere civilă în domeniul medical nu vor putea intra în relații contractuale cu casele de asigurări de sănătate.

2.6. Relațiile contractuale dintre casele de asigurări de sănătate și furnizorii de servicii medicale și farmaceutice cărora, pe parcursul derulării contractelor, le încetează valabilitatea asigurării se suspendă până la data încheierii unei polițe de asigurare valabile. Suspendarea operează timp de maximum 30 de zile calendaristice de la data notificării furnizorului în acest sens de către casa de asigurări de sănătate. Dacă în această perioadă furnizorul nu își îndeplinește obligația încheierii asigurării, relațiile contractuale cu casa de asigurări de sănătate încetează.

CAPITOLUL 3

Asigurarea

3.1. Furnizorii de servicii medicale și farmaceutice trebuie să dețină o asigurare pentru răspundere civilă în domeniul medical în condițiile precizate de prezentele norme.

3.2. Limitele minime ale asigurării, în funcție de tipul furnizorului de servicii medicale și farmaceutice, se exprimă în euro și sunt următoarele:

a) personal medical:

— medici de familie — 50.000 euro;

— medici specialiști-specialități medicale și paraclinice — 75.000 euro;

— medici specialiști-specialități chirurgicale și stomatologice — 125.000 euro;

— personal medical cu studii medii — 10.000 euro;

b) unități sanitare:

— unități spitalicești (comunale și orășenești) — 100.000 euro;

— ambulatorii de specialitate (comunale și orășenești) — 75.000 euro;

— unități spitalicești (municipale) — 250.000 euro;

— ambulatorii de specialitate (municipale) — 150.000 euro;

— spitale județene și universitare — 500.000 euro;

c) personal farmaceutic:

— farmaciști — 50.000 euro;

— personal farmaceutic cu studii medii — 10.000 euro.

3.3. Furnizorii de servicii medicale și farmaceutice pot face asigurarea de răspundere civilă în domeniul medical pentru valori mai mari, în funcție de riscul acceptat de aceștia pentru activitatea desfășurată.

3.4. Limita minimă a asigurării se determină pentru o perioadă de un an calendaristic.

CAPITOLUL 4

Societăți de asigurare

4.1. Societățile de asigurări la care pot apela furnizorii de servicii medicale și farmaceutice pentru încheierea poliței de asigurare se stabilesc de Casa Națională de Asigurări de Sănătate.

4.2. Selecția societăților de asigurări are la bază următoarele criterii principale de evaluare a eligibilității:

a) capitalul social minim conform legislației specifice asigurărilor;

b) autorizarea Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor;

c) obligațiile de plată a impozitelor și taxelor către bugetul de stat și contribuțiile pentru asigurările sociale și de sănătate achitate la zi;

d) bilanțul contabil anual;

e) recomandările din partea beneficiarilor;

f) reasigurarea (numărul contractelor de reasigurare și cotația reasurătorilor pe piața internațională);

g) marja de solvabilitate și dovada că nu se află într-o procedură de reorganizare, conform legislației specifice asigurărilor;

h) volumul încasărilor și despăgubirilor;

i) rezervele tehnice ale companiei;

j) lichiditățile în titluri de stat, obligațiuni ale administrațiilor publice locale, depozite bancare și conturi curente;

k) rețeaua teritorială;

l) oferta tehnică (condiții de asigurare, modalități de comunicare și raportare etc.);

m) oferta financiară privind prima de asigurare (respectiv prima de asigurare cea mai mică la o răspundere asigurată).

4.3. Casa Națională de Asigurări de Sănătate poate stabili și alte criterii de eligibilitate și credibilitate, cu excepția celor de natura celor care privesc stabilitatea financiară pentru societățile de asigurări. Aceste criterii vor fi prevăzute în caietul de sarcini, care se aprobă prin decizie a președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

4.4. Procedura de selecție se aprobă prin decizie a președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, se publică la avizierul și pe pagina de Internet a Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

ACTE ALE CONSILIULUI CONCURENȚEI

CONSILIUL CONCURENȚEI

DECIZIE

privind concentrarea economică realizată de Societatea Comercială „Unita” — S.A. prin achiziționarea pachetului majoritar de acțiuni la Societatea Comercială „Agras Omnisig” — S.A.

Președintele Consiliului Concurenței,

În baza:

1. Decretului nr. 1.075/2001 privind numirea membrilor Consiliului Concurenței;

2. Legii concurenței nr. 21/1996;

3. Regulamentului privind autorizarea concentrărilor economice;

4. Regulamentului de organizare, funcționare și procedură al Consiliului Concurenței;

5. instrucțiunilor cu privire la calculul cifrei de afaceri în cazurile de comportament anticoncurențial, prevăzute la art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996, și în cazurile de concentrare economică;

6. Instrucțiunilor date în aplicarea art. 33 alin. (2) din Legea concurenței nr. 21/1996, cu privire la calculul taxei de autorizare a concentrărilor economice;

7. materialelor din Dosarul cauzei nr. RS-338 din 13 decembrie 2001;

8. Notei Departamentului servicii nr. V₂-214 din 6 februarie 2003.

Luând în considerare că:

1. Operațiunea prin care Societatea Comercială „Unita” — S.A. a achiziționat pachetul majoritar de acțiuni (54,4181%) la Societatea Comercială „Agras Omnisig” — S.A. reprezintă o concentrare economică, în sensul art. 11 alin. (2) lit. b) din Legea concurenței nr. 21/1996;

2. Cifra de afaceri cumulată, realizată în anul 2001 de către părțile implicate, îndeplinește pragul de minimum prevăzut de art. 15 din Legea concurenței nr. 21/1996, modificat prin Ordinul președintelui Consiliului Concurenței nr. 13/2001, respectiv depășește 65 miliarde lei;

3. Piața relevantă pe care are loc operațiunea de concentrare economică analizată are două componente: piața asigurărilor generale și piața asigurărilor agricole din România;

4. După realizarea operațiunii de concentrare economică Societatea Comercială „Unita” — S.A. deține o cotă de piață de 36,30% pe piața asigurărilor agricole, respectiv de 4,34% pe piața asigurărilor generale;

5. Prin operațiunea de concentrare economică analizată nu se creează sau nu se consolidează o poziție dominantă care ar putea conduce la restrângerea ori la denaturarea concurenței pe cele două piețe analizate;

6. Societatea Comercială „Unita” — S.A. nu a prezentat cifrele de afaceri estimate la 31 decembrie 2002, așa cum au fost solicitate prin Adresa V₂-106 din 20 ianuarie 2003.

DECIDE:

Art. 1. — În sensul dispozițiilor art. 51 alin. (1) lit. b) din Legea concurenței nr. 21/1996 se autorizează concentrarea economică analizată, constatând că, deși cade sub incidența legii, nu există motive pentru a fi refuzată.

Art. 2. — Societatea Comercială „Unita” — S.A. este obligată, conform prevederilor art. 33 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 21/1996, să plătească taxa de autorizare a concentrării economice notificate, în cuantum de 2.110.140.000 lei, calculată pe baza cifrelor de afaceri provizorii publicate de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor. Taxa se va achita în termen de 30 de zile de la comunicare, prin ordin de plată, în contul 361280036302 deschis la Banca Națională a României — Sucursala Timiș, beneficiar Trezoreria Municipiului Timișoara. Pe versoul ordinului de plată în rubrica „cod cont” se va înscrie „20.17.01.03 — venituri din taxe și autorizări de funcționare”. O copie de pe ordinul de plată va fi transmisă Consiliului Concurenței.

Art. 3. — În termen de 5 zile de la depunerea, la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, a situațiilor financiare anuale simplificate la 31 decembrie 2002, Societatea Comercială „Unita” — S.A. va transmite la Consiliul Concurenței o copie de pe acestea. Consiliul Concurenței își rezervă dreptul de a recalcula cuantumul

taxei de autorizare în situația în care cifrele de afaceri calculate pe baza datelor definitive diferă semnificativ față de cifrele provizorii avute în vedere la calculul taxei prevăzute la art. 2.

Art. 4. — Nerespectarea dispozițiilor prezentei decizii atrage sancționarea conform art. 56 lit. d) din Legea nr. 21/1996.

Art. 5. — Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuiala Societății Comerciale „Unita” — S.A., în termen de 15 zile de la comunicare.

Art. 6. — Decizia Consiliului Concurenței poate fi atacată, conform prevederilor art. 52 alin. (3) din Legea nr. 21/1996, în termen de 30 de zile de la comunicare, la Curtea de apel București, Secția contencios administrativ.

Art. 7. — Departamentul servicii și Secretariatul general din cadrul Consiliului Concurenței vor urmări ducerea la îndeplinire a prezentei decizii.

Art. 8. — Secretariatul general va transmite prezenta decizie la:

Societatea Comercială „Unita” — S.A.

Str. Ofcea nr. 9, Timișoara

județul Timiș

Președintele Consiliului Concurenței,
Theodor Valentin Purcărea

București, 10 februarie 2003.

Nr. 18.

P R E Ţ U R I L E
publicațiilor legislative pentru anul 2004
— pe suport tradițional —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoarea abonamentului anual — lei —	Valoarea abonamentului trimestrial — lei —			
			Trim. I	Trim. II	Trim. III	Trim. IV
1.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română	9.875.000	2.468.750	2.715.750	2.987.500	3.286.000
2.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba română, numere bis*)	1.780.000	—	—	—	—
3.	Monitorul Oficial, Partea I, în limba maghiară	7.900.000	1.975.000	1.975.000	1.975.000	1.975.000
4.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	12.500.000	3.125.000	3.125.000	3.125.000	3.125.000
5.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	2.530.000	632.500	632.500	632.500	632.500
6.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	10.680.000	2.670.000	2.670.000	2.670.000	2.670.000
7.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	9.850.000	2.462.500	2.462.500	2.462.500	2.462.500
8.	Colecția Legislația României	2.500.000	625.000	687.500	756.500	832.500
9.	Colecția de hotărâri ale Guvernului și alte acte normative	4.150.000	1.038.000	1.141.500	1.255.500	1.381.500
10.	Repertoriul actelor normative	625.000	—	—	—	—
11.	Decizii ale Curții Constituționale	470.000	—	—	—	—
12.	Ediții trilingve	2.500.000	—	—	—	—

*) Cu excepția numerelor bis în care se publică acte cu un volum extins și care interesează doar un număr restrâns de utilizatori.

Publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ menționate la punctele 1–7 sunt purtătoare de T.V.A. în cotă de 19%, iar cele menționate la punctele 8–12 sunt scutite de T.V.A.

Pentru siguranța clienților, abonamentele la publicațiile Regiei Autonome „Monitorul Oficial“ se pot efectua prin următorii difuzori:

- ◆ COMPANIA NAȚIONALĂ „POȘTA ROMÂNĂ“ — S.A. — prin oficiile sale poștale
- ◆ RODIPET — S.A. — prin toate filialele
- ◆ INTERPRESS SPORT — S.R.L. — București, str. Hristo Botev nr. 6
(telefon/fax: 313.85.07; 313.85.08; 313.85.09)
- ◆ PRESS EXPRES — S.R.L. — Otopeni, str. Flori de Câmp nr. 9
(telefon/fax: 221.05.37; 0745.133.712)
- ◆ M.T. PRESS IMPEX — S.R.L. — București, bd. Basarabia nr. 256
(telefon/fax: 255.48.15; 255.48.16)
- ◆ INFO EUROTRADING — S.A. — București, Splaiul Independenței nr.202A
(telefon/fax: 212.73.54)
- ◆ ACTA LEGIS — S.R.L. — București, str. Banul Udrea nr. 10,
(telefon/fax: 411.91.79)
- ◆ CURIER PRESS — S.A. — Brașov, str. Traian Grozăvescu nr. 7
(telefon/fax: 0268/47.05.96)
- ◆ MIMPEX — S.R.L. — Hunedoara, str. Ion Creangă nr. 2, bl. 2, ap. 1
(telefon/fax: 0254/71.92.43)
- ◆ CALLIOPE — S.R.L. — Ploiești, str. Candiano Popescu nr. 36
(telefon/fax: 0244/51.40.52, 0244/51.48.01)
- ◆ ASTOR-MED — S.R.L. — Iași, str. Sucidava nr. 2, bl. U2, sc. C, ap. 2
(telefon/fax: 0232/27.91.76, 0232/25.84.27)

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro